

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀγάθισμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΝΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἔξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β'.—τόμ. 10^ο

Ἐν Ἀθήναις 8 Φεβρουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 6

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

(ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἡ γραπτὴ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησε.
— Πῶς ἐμάθατε νὰ γράφετε; καὶ νὰ διαβάσετε; ἠρώτησε πάλιν ἡ Αἰμιλία τὴν κωφάλαον.

Καὶ ἡ κυρία Φάγγ ἔγραψεν :
« Ἐκαμα μερικὰ χρόνια εἰς τὴν Βοστώνη, εἰς ἓν Ἀσυλον Κωφάλαων, ὅπου ὁ πατέρας τῆς γιαιγιάς σας, ὁ ὅποιος ἦτο ἐξαδελφός μου, εἶχε τὴν κωφασόνην νὰ με εἰσαγάγῃ. Ἦμουν ὀρφανὴ καὶ ἀπροστάτευτη. Ἄν δὲν ἐφρόντιζεν ἐκεῖνος, ποτὲ δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ γίνω δεκτὴ εἰς τὸ Κατάστημα, καὶ τὰ ὀλίγα ποῦ ξεύρω, δὲν θὰ τα ἐμάθυνα. Διὰ τοῦτο τοῦ χρεωστῶ μεγάλην χάριν. Εἰς ἐκεῖνον ἐπίσης ὀφείλω τὸ δι εὐρίσκομαι ἐδῶ. Εἶχα ὑπανδρευθῆ, γεωτάτη, ἓνα καθηγητὴν κωφάλαον ὅπως ἐγώ, καὶ ἤμεθα πολὺ εὐτυχεῖς. Ἄλλ' εἶχα τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσω τὸν σύζυγόν μου ἓν ἔτος σχεδόν μετὰ τὸν γάμον μας. Κ' ἐπειδὴ ἤμουν πτωχὴ, δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἐγίνόμουν, ἂν ἡ γιαιγιά σας δὲν ἐδέχετο νὰ με παραλάβῃ. »

Ἡ Αἰμιλία ἠγανάκτησεν.
— Εἶσθε ἐξαδέλφη της, ἔγραψεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλάκας, καὶ σας ἔκαμε μαγειρίσσαν; Ἄπιστευτον !
— Σιωπῆ, σιωπῆ, μίς Αἰμιλία ! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Φάγγ, πολὺ στενοχωρημένη διὰ τὴν τροπὴν, τὴν ὅποιαν ἐλάμβανεν ἡ συνδιάλεξις.

— Δὲν εἶνε, ξεύρετε, γιαιγιά μου, ἔγραψε τότε τὸ κοράσιον εἰνε μόνον σύζυγος τοῦ πάππου μου.
— Ἀδιάρρονον, εἶνε ἠλικιωμένη, καὶ της ὀφείλετε σεβασμόν.
— Πολὺ καλὰ, σιωπῶ ἀφοῦ το ἀπαιτεῖτε. Ὑπάρχουν ὁμῶς πράγ-

ματα, τὰ ὅποια, ἔχει καγεῖς τὸ δικαίωμα νὰ μὴν εὐρίσκη ὀρθά. Νὰ κατανησθετε ὑπερέτρια σεῖς, μὲ τὸσση ἀνάπτωξιν καὶ μὲ τοιαῦτα αἰσθήματα !

— Μὲ κρίνετε πολὺ ἐπιεικῶς, μίς Αἰμιλία ! Ἐφυγα ἀπὸ τὸ Ἀσυλον πάρα πολὺ νέα, καὶ αὐτὰ ποῦ ἤξεύρω εἶνε τὸσον ὀλίγα, ὥστε ἡ θέσις μου ἐδῶ εἶνε ἡ μόνη διὰ τὴν ὅποιαν εἶμαι ἱκανή. Τί θὰ ἐκέρδιζα ἂν τὴν ἐπέρνα σὲ κακὸ; Ὁ ἔλω, ὀφείλω νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τύχην μου. »

Ἡ ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία τῆς κω-

φάλαου ἐμαρτύρει τὸσον γλυκεῖαν καὶ σταθερὰν ἐγκαρτέρησιν, ὥστε ἡ Αἰμιλία ἠσθάνθη τοὺς ὀφθαλμούς της δάκρυσμένους :

Ἦθελα νὰ ἠμποροῦσα νὰ σας εἰπῶ τίποτε, ποῦ νὰ σας εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ σας ἐγκαρδιώσῃ ὀλίγον, ἔγραψεν.

— Ἐχετε χρυσὴν καρδίαν καὶ σας εὐχαριστῶ ! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Φάγγ συγκινημένη. Ἄν θέλετε νὰ με διασκεδάσετε, μὴ μου ὀμιλεῖτε δι' ἐμέ' εἰπητέ μου καλλίτερα πῶς σας φαίνεται τὸ Κιμπασσέτον καὶ ἂν νομίζετε ὅτι θὰ το

συνειθίσετε . . .

— Πρέπει νὰ το συνειθίσω, ἀφοῦ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ ζῆσω ἐδῶ. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν, σὰς βεβαιῶ ὅτι μοῦ ἀρέσει μετρίως.

— Θυμᾶσθε τὴ μητέρα σας, τὸ σπῖτι σας, εἶνε πολὺ φυσικόν.

— ὦ, ναί, θυμᾶμαι πολὺ τὴν μητέρα μου, ἀλλὰ δσον διὰ σπῖτι, δὲν ἔχονεν πλεόν, δυστυχῶς ! Ὁ πατέρας μου ἐδυστύχησε κ' ἐπήγε νὰ εὐρὴ τὴν εἰς τὸ Φάρ-Ούεστ. Οἱ ἀδελφοί μου εἶνε εἰς Ἐκπαιδευτήριον, ἐσωτερικόν. Ἡ μαμά μὲ τὴν Εὐρυδίην ἐπῆγε εἰς τὴν οἰκογένειάν της. Διεσκορπίσθημεν εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ κόσμου' ἔ, δὲν εἶνε εὐχάριστον αὐτό !

— Δυστυχισμένη ἐξόριστη ! εἶπε καθαρῶς τὸ πλήρες συμπαιδείας βλέμμα τῆς κυρίας Φάγγ.

— Ἡ Εὐρυδίκη εἶνε ἡ μικρά μου ἀδελφή, ὑπέλαβεν ἡ Αἰμιλία τὴν ἐνθυμοῦμαι περισ-

« Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, εἶπεν ὁ Κάρολος. » (Σελ. 42, στῆλ. 6'.)

πότερον απ' όλους, έπειτα από τή μαρμα, διότι εγώ τήν είχα όλην τήν ημέραν... Αλλά και δι' όλους τους άλλους λυπούμαι... Αμέ το πιάνο μου; ώ, αν ήξεύρατε! Το καίμενό μου τδ πιάνο, αναγκασθήκαμε να το πωλήσαμε δια να πληρώσωμε τὰ χρέη μας, όπως έπωλήσαμε και όλα μας τὰ έπιπλα, και τὰ άλογα, και τὰμάξια του μπαμπά, διτι είχαμε και δέν είχαμε τελοσπάντων! Αν ήμπορασα να παιζω όλλήγη μουσικήν, δέν θα έστενοχωρούμην, και αν ή γιαγιά ήτο κάπως διαφορετική, θα ύπέμενα γενναίωτερα... Ηλθα διατεθειμένη να τήν αγαπήσω με όλη μου τήν καρδιά και να τήν εύγνωμώω ποδ μ' έδέχθη εις τδ σπίτι της' άλλ' αυτή δέν λογαριάζει ούτε τήν αγαπήν μου ούτε τήν εύγνωμοσύνην μου. Ω, καλλίτερα να μὴν έρχόμουν ποτέ εδω, όπου κανείς δέν είχεν δρεξιν να με ιδη!

— Και ποδ το ξεύρετε;

— Μά νομίζετε ότι είμαι τυφλή; .. Και τδ χειρότερον απ' όλα είνε, διτι θέλω δέν θέλω είμαι ύποχρεωμένη να μείνω.

— Αν ήλθετε εδω, μίς Αίμιλία, έχετε βέβαια κάποιον σκοπόν να εκπληρώσετε.

— Ποίος ξεύρει! Ίσως ή άποστολή μου είνε να σας κρατώ συντροφιά! Έγραψεν ή Αίμιλία, αφού προς στιγμήν έμεινε σκεπτική.

— Από τήν πρώτην στιγμήν ποδ σας είδα, μου έκάματε καλόν. Μήν εκπληττασθε δι' αυτό τδ προσωπάκι σας είνε τδσον γλυκδ και τδσον γελαστόν, ώστε είνε εύχαριστήσις να τδ έχη κανείς εμπρός του.

— Πώς είμπορεί τδ πρόσωπόν μου να είνε γελαστόν, αφού είμαι τδσον λυπημένη; είπε καθ' έαυτήν ή Αίμιλία.

Κ' έσηκώθη δια να φύγη.

— Μή φεύγετε ακόμη, τή είπεν ο Κάρολος; έχω και να σας δώσω.

— Τι πράγμα;

— Φουντούκια. Θα σας τα σπάζω και θα τα τρώγετε.

— Έναμα λαμπρά να έλθω να σας εύρω, είπεν ή Αίμιλία, όταν εκάθησεν αναπαυτικώς πλησίον τής φωτιάς, με τους πόδας επί μικροδ σκαμνίου και με τὰς χείρας γεμάτας φουντούκια, τὰ όποια δέν έπρόσθεσε να τρωγαλίξη τδσον γρήγορα, ώστε να είνε «ένήμερος.»

Και επανερχόμενη εις τδ θέμα, τδ όποϊόν τήν απησχόλει:

— Λέγεις να εύχαριστηθδ εδω; Αγαπάς συ αυτήν τήν ζωήν; ήρώτησε τδν νεαρόν ύπηρέτην.

— Ναί και όχι.

— Ποία είνε τὰ «ναί»;

— Πρώτον, αγαπδ τδν παπποδ σας; είνε τδσον καλός! Κάποτε είνε άπότομος, άλλ' εύσυνείθισα τδν χαρακτήρα

του, και τώρα ποδ τον ξεύρω, οι μεγάλοι θυμοί του δέν με τρομάζουν. Είνε ο καλλίτερος φίλος ποδ έχω.

— Δέν θα σ' έρωτήσω αν φραγής τὰ ίδια και για τήν γιαγιάν, διότι είμαι σχεδόν βεβαία, ότι αυτή άποτελεί εν από τὰ «όχι» σου.

Ο Κάρολος ήρωτισε να γελά.

— Δέν ήτο σωστόν να ποδ αυτό ποδ είπα, υπέλαθεν ή Αίμιλία. Ας υποθέσωμεν ότι δέν είπα τίποτε. Δέν θα μάθω λοιπόν ποτέ να όμιλώ όπως πρέπει, εγώ ποδ επιθυμώ τδσον να είμαι μετρημένη και αξιοπρεπής; Αλλ' αυτό υπερβαίνει, φαίνεται, τὰς δυνάμεις μου.

— Χαίρω πολύ, ανέκραξεν ο Κάρολος. Εδω εις τδ Κιμπασσέτον υπάρχουν πληθος κορίτσια ποδ δέν σας μιμίζουσι καθόλου, γιατί κάμνουν τες υπερήφανες και τες άκατάδεκτες.

— Διά ποια κορίτσια λέγεις; Δέν πιστεύω να ένοησ τήν Χαράν Σάμβορν, διότι αυτό δέν θα το παραδεχθδ.

— Η Χαρά Σάμβορν δέν είνε τίποτε εμπρός 'στη Δόρα Τόπλιφ, απέκρηθη ο Κάρολος. Αλήθεια, μίς Αίμιλία, αν θέλετε να γίνετε φίλη τής μίς Δόρας; θα κάμετε καλά να μὴ τής ειπήτε ότι 'μιλήσατε μαζί μου.

— Δέν δίνω εγώ μιά πεντάρα για αυτή τή Δόρα, υπέλαθεν ή Αίμιλία. Τώρα όμως ποδ ο πάγος διελόθη μεταξύ μας, Κάρολε, άφησε να ιδω μήπως είμπορδ να σε βοηθήσω εις τδ μάθημα ποδ σ' έδυσκόλευε προτήτερα. Εγώ πηγαίνω σχολείο από μικρή, και μολοντί δέν ήξεύρω πολλά, είμπορεί όμως να ξεύρω περισσότερά σου.

— Είσθε πολύ καλή, ανέκραξεν ο Κάρολος.

— Όστε δέχεται; σύμφωνοι;

— Αλλά...

— Δέν έχει, αλλά... Δέν είνε τίποτε σπουδαϊόν, ούτε κουραστικόν, αυτό ποδ θα κάμω για σενα. Αρκεί και μιά φορά μιά λέξις, δια να ποδύγη κανείς μάταιον φαξιμόν όλοκληρών ώρων. Ελα, μη μ' εύχαριστής, — δέν αξίζει τδν κόπον, — και άς αρχίσωμεν άμέσως.

— Ίδου περι τίνος πρόκειται, είπεν ο Κάρολος ανοίγων τδ βιβλίον του με ύφος άδιάφορον, (τδ όποϊόν όμως προσεποιείτο πολύ άσχημα, διότι πρό πολλοδ τδ δυστυχές παιδίον άλλο δέν έπρόθει παρά όλλήγη βοήθειαν.) Δέν είχα τύχην ως τὰ τώρα, μίς Αίμιλία' αλλά έχω θάρρος και επιμονήν, και δέν έννοώ να μείνω εις τήν θέσιν όπου εβρίσκομαι σήμερα. Η αρχή για όλους είνε δύσκολη, και αν με σκουνούσαν λιγάκι και μένα, θα έβλεπαν ότι δέν είμαι πιδ κουτός από άλλους.

— Βεβαίωτατα, ανέκραξεν ή Αίμιλία, ο παπποδ μου είπεν ότι είσαι έκτάκτως εύφυής.

— Ο πλοίαρχος είνε πολύ έπεικτής, απέκρηθη ο Κάρολος, κατακόκκινος από εύχαριστήσιν' αλλά θα κάμω, ό,τι είμπορδ, δια να δικαιώσω τήν καλήν του ιδέα. Ο πατέρας μου ήτο ιατρός, και μάλιστα όχι από τους κοινούς' είχε μεγάλην ικανότητα κ' εξετιμάτο πολύ εις τήν πόλιν, όπου έμέναμεν. Αν δέν απέθνησκε, θύμα τής άφροσύνας του, εις μίαν επιδημίαν, ποίος ξεύρει πώς θα ήμουν τώρα!

— Και ή μητέρα σου; ήρώτησεν ή Αίμιλία μετ' ενδιαφέροντος.

— Η καίμενή ή μητέρα μου έμεινε πολύν καιρόν άρωστη, από τή λύπη της, μετά τδν θάνατον του πατέρα μου. έπειτα έμάχυσεν, ότι είχε κ' επεχείρησεν εν μικρόν έμπόριον, αλλά δέν εύδοκίμησε... Επιστέλους απέθανε και αυτή, άπαρηγόρητη ποδ με άφινε μόνον εις τδν κόσμον, και χωρίς πόρον ζωής.

— Από τότε; πώς εξήσες; ήρώτησεν ή Αίμιλία.

— Από τότε, εξήσα όπως ήμπορεσα, γυρίζων δεξιζ και άριστερζ. Αλλά ποτέ μου δέν εξήγησα τίποτε κανενός τδ ψωμδ ποδ έτρώγα, τδ έκέρδιζα εγώ μόνος μου.

— Λυπηρόν!

— Όχι, μη με λυπάσθε, μίς Αίμιλία' δέν είμαι εγώ κανένας χαμένος, όπως θα ένομιάσατε, όταν μακούσατε να κλαίω τή μοίρα μου, πρό όλίγου.

— Ω, στιγμή άδυναμίας, ή όποια παρηλίθην. Εμπρός τώρα, να ιδούμε...

— Αίμιλία! έφώνησεν ή κυρία Χωδ χωρίς να κινηθδ από τήν πολυθρόναν της.

— Εφθασα, γιαγιά, απέκρηθη τδ κοράσιον ακόμη μιά λέξι, Κάρλ...

— Δέν είμαι Ολλανδός' ονομάζομαι Κάρολος... Κάρολος Πρέστον...

— Λοικόν, Κάρολε, μη απέλιττασαι, θα έρχωμαι κάθε βράδυ, μετά τδ γεύμα, να μελετώ μαζί σου, και να ιδής τι εύκολα θα μας φαίνωνται τὰ μαθήματα.

Εφθασα γιαγιά, να με!

Και έφυγε, χωρίς νακούση τὰς εύχαριστίας του νέου της φίλου.

— Μά τι έκαμνες τδ μαγειρείο; τήν ήρώτησεν ή κυρία Χωδ με τδ ψυχρότερον ύφος της. Η θέσις σου δέν είνε εκεί.

— Μπα! είπεν ο πλοίαρχος, διατι δέν τήν άφίνεις; Ο [Κάρολος και ή Έσθήρ δέν είνε κοινοί ύπηρέται, Εύνγκη μου, και αν τδ κοράσιον διασκεδάξη με τήν συντροφιά των, δέν έχει να ζημιωθδ τίποτε. Εις τήν ηλικίαν τής Αίμιτίας, όλλην ποικιλία είνε αναγκαία.

Ότω τδ ζήτημα ελύθη, και ή Αίμιλία άρέθη ελεύθερα να εκπληρώσχη τήν διπλήν της ύπόσχεσιν.

[Έπειτα συνέχεια]

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

5.

Αλητηρησίας εκ μελάνης

Τὰ μικρά παιδιά έχουν τήν μανίαν να τρώγουν, — και όχι μόνον να τρώγουν, αλλά και να πίνουν, — διτι φθάνουν... κυριολεκτικώς!

Συμβαίνει κάποτε να αναβάνουν εις τήν καρέκλαν, να φθάνουν τδ καλαμάρι του γραφείου σας, και να τδ καταπίνουν ως να είχε μέσα τδ ωραιότερον σιρόπι.

Βεβαίως ή μελάνη είνε δηλητήριο, άλλ' αν σας συμβη τίποτε τέτοιόν, μὴν άνησυχήσετε, και προπάντων μὴ τα χάσετε. Αρκεί να ήξεύρετε, — και σας το λέγω, — ότι αν τύχη και καταπιη κανένα αδελφάκι σας τδ καλαμάρι, άμέσως πρέπει να τδ αναγκάσετε να καταπιη και τδ στυπόχαρτον.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΠΑΡΟΥΣΩΝ

Αγαπητοί μου,

Πηγα προχθές να επισκεφθδ ένα φίλον μου, και ήρα τδ σπίτι του κατελημμένον κυριολεκτικώς από ένα φαίδρον και χαριτωμένον όμιλον παιδιών.

Ήταν τὰ δύο του κορίτσια, ο μικρός υίός του, δύο εξαδέλφαι των, ένας φίλος των και μιά φίλη των. Έπτά παιδιά εν όλω, καθήμενα... δηλαδή μη καθήμενα πούθενά, αλλά κυκλοφορούντα διαρκώς εις τδ σαλόνι, εις τήν τραπεζαρία, εις τδ γραφείον, εις τους κοιτάνας, και εις τδ μαγειρείον ακόμη, — διότι οι μεγάλοι έλειπαν, και όλον τδ σπίτι ήτο εις τήν διάθεσιν των.

Ήθελσα να φύγω, αλλά με παρεκάλεσαν να μείνω όλίγον δια να ποδ με για Διάπλασι.

— Τώρα Ισα-Ισα θα κάμωμε και τσάι! μου είπεν ή Έλίζα, ή μεγαλύτερα κόρη του φίλου μου.

Εκάθησα, και κατώρθωσα να τους συμμαλεύσω εις τήν τραπεζαρία. Τδ πράγμα δέν ήτο πολύ δύσκολον, διότι εκεί ύπήρχε και κάποιος μικροφές, φορτωμένος γλυκίσματα και μπισκότα. Έπειτα έπρόκειτο να α'ποδμε για Διάπλασι, και τδ θέμα αυτό, δια πολλά παιδιά, είνε γλυκύτερον και από τὰ γλυκίσματα...

Τὰ είπαμεν, επήραμεν τδ τσάι, τδ όπιδόν προσέφερε με όλην τήν τέχνην και

τὴν άβρότητα μεγάλης ή μικρᾶ Έλίζα, έχυσαμεν ένα-δου φλυζάνια — όχι εγώ βέβαια! — έσπασαμεν ένα πιτζάκι, — άς είνε, κατά λάθος... — έγελάσαμεν και... έσηκώθηκα να φύγω. Έκρινε ότι ήτο καιρός ναφίσω τὰ παιδιά ελεύθερα να εξακολουθήσουν τήν θορυβώδη κυκλοφορίαν. Αλλ' ή Έλίζα διεμαρτυρήθη ζωηρως:

— Στὰ καλλίτερα θα φύγετε; ανέκραξε. Τώρα όπου νάνε θι έλθη και ή δεσποινίς Παρούσων!

Γέλια άτελείωτα διεδέχθησαν τήν άναγγελίαν αυτήν. Έκύταξα τὰ παιδιά έκπληκτος.

— Ποία είνε αυτή ή δεσποινίς Παρούσων; ήρώτησα πρώτην φοράν άκούω τέτοιο όνομα.

— Είνε γαλλικής καταγωγής, είπεν ο μικρός Ιάσων, αδελφός τής Έλίζας.

— Η μάλλον αρχαίας ελληνικής είπεν ή αδελφή του.

Νέα Ιλαρότης εκ μέρους τδν παιδιών, νέα έκπληξις εκ μέρους του ύποφαινομένου. Αλλά τὰ παιδιά είνε πρόθυμα πάντοτε εις εξήγησις, και ή Έλίζα έλαβε τδν λόγον, δια να μου λύση τὰς άπορίας:

— Λοικόν, είπεν, ή δεσποινίς Παρούσων είνε ή φίλη μας Ανδρομάχη Ψ... συμμαθήτριά μου εις τδ Ωδεϊόν. Τήν γνωρίζετε;

— Νομίζω... εξ όψεως μόνον.

— Α! ώστε δέν τήν ακούσατε ποτέ να μιλή;

— Όχι.

— Κάνετε!... Σας βεβαίω ότι δέν ύπάρχει πλέον άστεϊο και διασκεδαστικδ κορίτσι! Τὰ γέλια ποδ κάμνωμε όταν είνε μαζί μας δέν... δέν περιγράφονται! Γι' αυτό τήν προσκαλούμε πάντοτε, όπου μαζευόμεθα... Τήν έπροσκαλέσαμε και σήμερα, αλλά μὰς έμήνυσε ότι θι έλθη μετά τὰς πέντε, διότι έχει μάθημα εις τδ σπίτι. Καθηστε να τήν γνωρίσετε... δέν ξερέτε πώς θα γελάσετε και σείς.

— Μά τδσω άστεϊα πράγματα λέγει αυτή ή δεσποινίς;

— Άστεϊα!... πάρα πολύ άστεϊα! όσο δέν φαντάζεσθε άστεϊα!

— Μά όταν πρωτογνωρίζη κανένα...

— Ίσα-Ισα τότε λέγει τὰ άστεϊότερα.

— Αλήθεια; Μεγάλο προτέρημα αυτό θα 'θι έει ότι είνε τδ θάρρος του κόσμου. Αλλά δέν μου είπες, γιατί τήν λέτε δεσποινίδα Παρούσων;

— Είνε τδ ψευδώνυμόν τής! είπε με τήν έρρινον σαρκαστικήν φωνήν του ο μικρός Ιάσων.

— Με τή διαφορά, ότι τδ έχει χωρίς να τδ ξεύρη, υπέλαθεν ή Έλίζα. Τής τδ έδώσαμε από μιά μέρα, ποδ ήθελε να μὰς μάθη ένα παιγνίδι, και κάθε τόσο μὰς έλεγε: « τδν παρόντων και

των παρούσων.» Α! είνε σκέψις να τήν βγάλωμε και δεσποινίδα παρκαθημένην, γιατί 'στην εξήγησιν του παιγνιδίου μὰς έλεγε: « Ο παρακαθημένος τδ δίδει τή παρακαθημένη...» Αλλά τδ Παρούσων επεκρατήσεν...

— Ός εύηχότερον! συνεπλήρωσεν ο Ιάσων, βήχων, ο πονηρός, δια να κάμη... λογοπαίγνιον!

— Και τδ παιγνίδι;

— Ποδ παιγνίδι; Έσπασαμε όλοι τὰ γέλια, και τδ άφήσαμε 'στη μέση.

— Μά ύπάρχει κωμικώτερον πράγμα παρά ή μίλη κανείς τέτοια γλώσσα; παρετήρησε μιά από τὰς εξαδέλφας.

— Όστε ή δεσποινίς Παρούσων έλληνίζει, είπα εγώ.

— Υπερελληνίζει ανέκραξεν ή Έλίζα. Φαντασθήτε, διτι και τὰ κοινότερα και τ' άπλούστερα πράγματα έννοεί να τὰ τή βαθεία ελληνικά. Με όποιον να μιλά, μὰ με μικρό παιδί, μὰ με ύπηρέτρια, θα μεταχειρισθδ τήν γλώσσαν του Θεουκιδίου. Παρα κάτω δέν καταδέγεται να πάη. Τής φαίνεται ότι θα ξεπέσει, διτι θα τήν ποδν άγράμματη... αυτή, ποδ πήρε δίπλωμα του Αρσακείου με άριστα!

— Και σείς γελάτε...

— Γελοδμε, λέει; Καλή ξεκαρδίζομαστε, πεθαίνωμε, σιάζομε, βαστάμε τὰ πλευρά μας... Έννοείται, ότι κάμνωμε τρόπο να μὴ το καταλόη. Πάντα θα βρούμε μιά πρόφασιν, να φανη ότι γελοδμε με άλλο πράγμα, παρά με αυτό ποδ λέγει. Παραδείγμάτος χάριν, 'στδ παιγνίδι, μὰς έφταιγε μιά γάτα ποδ ένιαούριζε 'στην αυλή παράξανα... Αλλη φορά, κάμνωμε πώς θυμούμεθα 'εξάφνα κάτι άστεϊόν ή μαλκόνουμε τδν Ιάσωνα, ποδ μας κάμνει τάχα και γελοδμε... Τδ ζήτημα είνε να μὴ μας θυμώσχη και να μὴ χάσωμε τέτοια διασκεδασί... Έπειτα θέλωμε και τή φίλια της, γιατί ή καίμενή ή Ανδρομάχη, — να λέμε τήν αλήθεια, — κατά τὰ άλλα είνε σπάνιο κορίτσι, με χρυσή καρδιά, με λαμπρά αισθήματα.

— Πές τα να μας συγκινήσχη, γιατί πλησιάζει και ή ώρα ποδ θα έλθη! διέκοψεν ο πειρακτικός Ιάσων.

Και πραγματικώς, τήν στιγμήν εκείνην ήκούσθησαν βήματα απέξω, εις τήν μαρμαρένιαν σκάλαν, και ένα χέρι ζωηρόν και ταχύ εκτόπησε τδ βόπτρον.

— Τις χροδεί τήν ύδραν; έφώνησεν ή Έλίζα με πλαστήν σοβαρότητα, και, επειδή τδ άπόγευμα έκίνο ή ύπηρεσία είχε καταργηθδ, έτρεξε νανοίξη αυτοπροσώπως.

Αλλά βλέπω ότι υπερέθην τὰ όρια τής συνήθους επιστολής, και αναγκάζομαι να αναβάλω τήν συνέχειαν τής άπογευματινής μας δια τδ Σάββατον. Έν τω μεταξύ,

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ
[Κατὰ τδ άγγλικόν της Σοφίας Μάδ]

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

Δ'.

Ενώ ο Τάκης πλησιάζει με προσεκτικά βήματα, κρατώντας ελαφρά το ροδάκινό του, για να μη του χαλάση το βελουδένιο χνουδι, ο Τοτός πολεμά να δάλλη στο στόμα της Λιλίκας την ώραία φράουλα.

Χαμένος κόπος! Το στόμα της Λιλίκας μένει κλειστό... Δεν το ανοίγει για όλο τον κόσμο! Μπα! γιατί; Τόσον λοιπόν δεν της άρεσουν οι φράουλες και τα ροδάκινα; Τόσον όλην εντύπωσι της κάμνει ή ευγενική περιποίησι των έξαδέλφων της;

"Οχι! Όχι! Και τα όπωρικά της άρεσουν πολύ της Λιλίκας, και ή ευγένειά του Τάκη και του Τοτού την σκλαβώνει. Και γι' αυτό ίσα-ίσα δεν θέλει να φάγη μόνη της, σαν εγωίστρια.

Κρατεί το στόμα κλειστό γιατί της ήλθε μία ιδέα, και δεν θά το ανοίξη, παρά για να την πη' στους έξαδέλφους της. Περιμένετε!

("Επειτα συνέχισα)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Καλοί άνθρωποι. — Αί διποηθέντες του Τζανη. Έτοιμαίαι δια φάρμακα

Ενώ ο Μήτρος έφύριζεν εις την έπαυλιν δια νάλλαξη φορέματα, ο Τζανης, ή Μαριάννα, ο Ανδρικός και ή Μαρούσα έπήραν κάλιν τον δρόμον της άκραγυαλιάς.

Ο Ανδρικός, παρηγορημένος από την εύχαριστήσιν που έδοκίμασεν, όταν είδε τον έχθρην του μέσα στο βάλλτο, έπεριπατούσεν εύθυμος μαζί με την ζητιανούλαν.

— Άμ οι πατάτες; εφώναζεν αυτή, καθώς έπερνούσαν από το λειβάδι.

Έτρεξαν εις τον δχθρον και ηύραν τες πατάτες, καρδουσιασμένες όλίγον, άλλ' όπωσδήποτε φαγώσιμες. Ο Ανδρικός έγινε απόμνη εύθυμότερος. Η Μαρούσα τας έβαλεν εις την ποδιάν της κ' έξηκολούθησε τον δρόμον της με την οικογένειαν, διότι ή Μαριάννα την είχε προσκαλέσει να φάγη. Είς το σπίτι ή Διονυσία την υπεδέχθη με χαράν και την έπερικυϊέθη έσον ήμπορούσε.

Μολονότι εις την Βρετανίην οι άνθρωποι είνε καλοί προς τους πτωχούς και τους όμιλουν πάντοτε γλυκά, ή δυσ-

τυχής όφρανή ποτέ της δεν εφρέθη εις τέτοιαν έορτήν. Ποτέ της, — έλεγε, — δεν είχε φάγη τόσον ώραίης τηγαλίτες!.. Και τα κοιλιά δια τί ώραία που ήταν μαγειρευμένα! Και το γάλα της Άστέρως τί γλυκό που ήταν!

Μετά το γεύμα, ή Διονυσία έπήρε την μητέρα της κατά μέρος.

— Μητέρα, της είπεν, ή καιμένη ή φτωχή θα κρυόνη, πολύ μ' εκείνο το τσίτινο πουκαμισάκι...

— Λοιπόν; ήρώτησεν ή Μαριάννα.

— Λοιπόν... αν μου έδινες την άδειά να της δώσω ένα δικό μου, αφού έχω δύο;

— Μά τότε δεν θά έχης νάλλαξη την Κυριακή!

— Δεν με πειράζει, εψιθύρισεν ή Διονυσία στεναζούσα θέλεις;

Και έδειξε με το δάκτυλον ένα συρτάρι του κρεββατιού.

Η μητέρα έχαιμογέλασε και της ένευσε ναί.

Η μικρά έτρεξε στο συρτάρι, το άνοιξε βιαστική, έπήρε το φόρεμα και το έφερε χαρούμενη εις την Μαρούσαν. Έκείνη όμως έδίσταζε να το δεχθή, κ' εκύτταζε φοβισμένη την Μαριάνναν.

— Πάρ' το παιδί μου! είπεν ή γυναίκα του φαρ.

Η Μαρούσα έπήρε το φόρεμα με χί-

λια εύχαριστώ, δειλά άλλα γεμάτα χαράν.

— Άκουσε, είπεν ο Τζανης προς την πονετικήν Διονυσίαν' αύριο θα πάμε στο χωριό να διαλέξωμε ένα πουκαμισάκι, και θαγοράσωμε ακόμη μία ποδιά κ' ένα κεφαλομάνδηλο για τη μικρή. Έ, σου άρέσει;

— Ω, ναί! εφώναζεν ή Διονυσία, χειροκροτούσα.

Τίποτε δεν συντελεί περισσότερον εις την διάπλασιν των μικρών, όσον το καλόν παράδειγμα των μεγαλητέρων. Μάρτυς της γενναϊοδωρίας της αδελφής της, ή Ροζαλία έσκανε το κεφαλάκι της, δια να εύρη τρόπον να την μιμηθή. Άφού έσκέφθη πέντε λεπτά, έπήρε ένα μανδηλι δικό της, άνέβη εις το σκαμνί πλησίον της Μαρούσας, κ' έπροσπάθησε να της το φορέσει. Έπειδή όμως ή Μαρούσα ήτο έπτά έτών και ή Ροζαλία τεσσάρων, το κεφαλομάνδηλο της μιάς δεν έπήγαινε εύκολα εις το κεφάλι της άλλης, και ή Ροζαλία έδυσκολούθη πολύ. Έπιτέλους το κατώρθωσε, με ζημίαν όλίγων τριχών της Μαρούσας, ή οποία δεν έπαραπονέθη καθόλου... Ο δέ Τζανης, καταγοητευμένος με την προσπάθειαν και την σοβαρότητα της Ροζαλιάς, ύπεσχηθή να τους πάρη όλους εις το χωριό.

— Και δεν πάμε τώρα; είπεν ή Ροζαλία.

Ο Τζανης ήτο πρόθυμος' άλλ' ή Μαριάννα άναντιώθη.

— Άύριον είνε Κυριακή, είπε τα παιδιά θα βάλουν τα καλά τους' έπειτα, θά μπορούσε να έλθη μαζί μας και ο πατέρας τους.

— Σωστό! είπεν ο ναύτης.

Ο Ανδρικός και ή Ροζαλία εκυτάχησαν περίλυποι.

— Άμή τα ζωντανά, Ανδρικό; είπεν ή μητέρα' σαν να είνε καιρός να τα βγάλης!

Δυστυχώς, όταν τα παιδιά διάσκεδάσουν, έπειτα τούς φαίνεται βαρύν τα ζωντανάσσαν την συνειθισμένην εργασίαν.

Ο Ανδρικός έχάλασε τα μούτρα του. Δεν έπιθυμούσε ναρίσει έτσι γρήγορα τον Τζανην. Έν τούτοις, ως υπάκουον παιδί που ήτο, έπήρε το φάντιον καπέλο του, την γλίτσαν του, κ' έβγηκεν έξω στενάκων.

— Το καίμενο! είπεν ή Μαριάννα, παρακολουθούσα αυτόν με το τρυφερόν εκείνο βλέμμα των μητέρων, αι όποιαί έννοούν πάντοτε να συμπερξώνται και την παραμικράν λύπην των παιδιών των.

— Μητέρα, είπεν ή Διονυσία, αν θέλης, πηγαίνω εγώ στο λειβάδι αντί του Ανδρικού. Γνέθω κ' εκεί, όπως κ' έδω.

— Μία ιδέα! είπεν ο ναύτης, ο όποιος δεν ήξευρε τί να σορίσθη, δια να εύχαριστήσιν τους μικρούς του φίλους. Σή-

μερα είνε ή μεγάλη φυροναρία' ή θάλασσα θά τραβηχθή πολύ πίσω να περιστασις για να φαρέψη κανείς' στα στεγνά.

Με την λέξιν φυροναρία, ο ναύτης έννοούσε την αμπώτιδα. Τα νερά τραβιούνται όπισω, και ο πυθμην της θαλάσσης μένει έλευθερος, ώστε είνε πορεί κανείς εύκολώτα να ψαρέψη στα στεγνά.

Τα παιδιά έσπύρησαν από χαράν το φάρμακα στα στεγνά ήτο εν από τα όνειρά των' άλλα ή μητέρα των δεν τα άφρινε ποτέ να πηγαίνουν μόνα των' αυτή είχε πολλήν εργασίαν εις το σπίτι και δεν εύκαιρούσε να τα συναδέχη, ο δέ Αντώνης εύρισκε πλέον επικερδες το φάρμακα με την βάρκαν.

Όταν είδε την χαράν του μικροκόσμου της, ή Μαριάννα δεν ήμπούσε να μη γελάσει.

— Και τα ζωντανά; έψιθύρισε με κάποιαν μαλακότητα εις την φωνήν, ή οποία έμαρτυρούσεν ότι δεν είχε σκοπόν να επιμείνη.

— Θα πάγω εγώ στη θέσι του Ανδρικού! εφώναζεν ή Διονυσία, πάντοτε πρόθυμη να θυσιάζετα.

— Αν θέλετε, μπορώ να τα βοσκήσω εγώ, είπεν ή ζητιανούλα.

— Μά θά στερηθής τη διασκεδασί του φαρμάματος, καιμένη μου! παρετήρησεν ή Μαριάννα.

— Ά, όχι, κυρά μου' είμαι τόσο κουρασμένη, που δεν μπορώ να περιπατήσω' έπειτα τα πόδια μου είνε πληγωμένα, και ή θάλασσα θά μ' έτσουζε.

Ύπηρχε και άλλήθεια εις όσα έλεγεν ή Μαρούσα' άλλ' αυτή έζητούσε πάντων να κάμη κάτι δι' εκείνους που της έδειξαν τόσην καλωσύνην.

Έπιτέλους έδέχθησαν την πρότασιν της. Ο Ανδρικός, ο όποιος είχε γυρίσει από τον σταθλον, της παρέδωσε προθυμότατα το σκηπτρόν του, δηλαδή την μεγάλην του γλίτσαν, και με σοβαρότητα της έδωκε τας αναγκαίας οδηγίας.

Άπερασίση, ότι ή Μαρούσα θά έγύριζε το βράδυ να δειπνήσει, και θά έκοιμάτο εις το σπίτι του Μοράνδου.

Άλλά τα ζώα, όταν ήθέλησε να τα βγάλη έξω, εκύτταζαν την ξένην πρόματια κατάπληχτα. Ο Κιντού πρό πάντων δέν ήμπορούσε να εξηγήσει αυτήν την άλλαγήν' έπήγαυε σατισμένος από την Μαρούσαν εις τον Ανδρικό, και από τον Ανδρικό εις την Μαρούσαν. Σαν να έλεγε: «Ποιον κρέπει τώρα να ακολουθήσω;»

Τέλος έκαμε να ακολουθήσει τον Ανδρικό' άλλ' αυτός έσχήκασε το χέρι του και τον έφοβήρισεν, ενώ ή Μαρούσα τον εφώναζε με τη γλυκεία της φωνή και του έδειξε ένα κομμάτι ψωμί. Τότε ο Κιν-

τού ένδυσσε, και ρίψας τελευταίον βλέμμα μομφής προς τον κύριόν του, ήκολούθησε την ζητιανούλαν. Έδάγκασε μάλιστα όλίγον και τα πόδια του καταγράφη του Κεμπάν, ο όποιος δέν έννοούσε να πομακρυθθή από τον τακτικό του βοσκόν.

Είς αυτό το άναμεταξύ, ο Τζανης έτοιμάζε τα εργαλεία του φαρμάματος. Έπήρε δια τον έαυτόν του το κορίνι, την άμπόχη και το καμάκι του Αντώνη.

Το ξεύρισε βέβαια το κορίνι των φαραδιών' είνε παραξενον κάπως, στενόμακρον, και το κρεμόν εις την ράχην, δια να μή τους δυσκολούη εις την εργασίαν.

Η αμπόχη, — την ξεύριτε και αυτήν, — είνε ένα μεγάλο θυλάκιον από δίκτυ, με στεφάνι ξύλινον και με μανίκι μακρό. Την βουτούν εις το νερόν, όπου βλέπουν μικρά ψαράκια. Έπειτα την τραβούν επάνω διαμιάς. Το νερόν φεύγει από το δίκτυ, άλλα τα ψαράκια μένου εις το βάθος του θυλακίου, και οι ψαράδες τα πέρνου από εκεί με το χέρι και τα ρίπτουν εις το κορίνι.

Το καμάκι πάλιν είνε ένα πελώριον πηρούνι σιδερένιο, με δύο δόντια, ή και με τρία, όπως ή τριανταφυλιά του Ποσειδώνος. Έχει και αυτό μανίκι μακρό σαν της άμπόχης, και χρησιμεύει εις τους ψαράδες δια να κ α μ α κ ι ζ ο υ ν τα κάπως μεγάλη τερα ψάρια, και προπάντων τα πλατεία.

Έκτός των τριών αυτών εργαλείων, ο Τζανης έπήρεν ακόμη και ένα σιδερένιον λαστόν (μογλόν) δια να σηκώνη τες μεγάλες πέτρες, κάτω από τας όποιας εύρίσκονται άστακοί ή πετρώφαρα.

Με όλίγα κομμάτια καλάϊού δικτύου, τα όποια ή Μαριάννα είχε την καλωσύνην να συρράψη, ο ναύτης κατασκεύασε δύο πράχειρες άμπόχες, ύποφερτες, δια τα κορίσια. Η Ροζαλία ήθελε καλά και σώνει να έχη άμπόχην ιδιάν της, και μάλιστα εκείνη που της έδωκαν δέν της έφαινετο αρκετά μεγάλη...

Δια να ήσυχάση, της έδωκαν και το σιδερένιον δικτυόν, το όποϊον έχρησίμευε δια να ρίπτουν ξύλα εις την φωτιάν. Η Διονυσία, εύκολη και καλόβολη πάντοτε, εύχαριστήθη μ' ένα άκλουν μπαστούνι μωτερόν, δια ναρίσει εις τον Ανδρικό, το καμάκι της Μαριάννας.

Εύτυχής δια την χαράν των παιδιών της, ή καλή μητέρα μόνον μίαν λύπην είχεν, ότι δεν θά ίγινετο μάρτυς των άθλων των. Ο Τζανης τη έπρότεινε να υπάγη' άλλ' είχε εργασίαν εις το σπίτι, ρούχα και δίκτυα να έμβαλώση, το δικτυόν να έτοιμάση, τα πουλιά να περιποι-

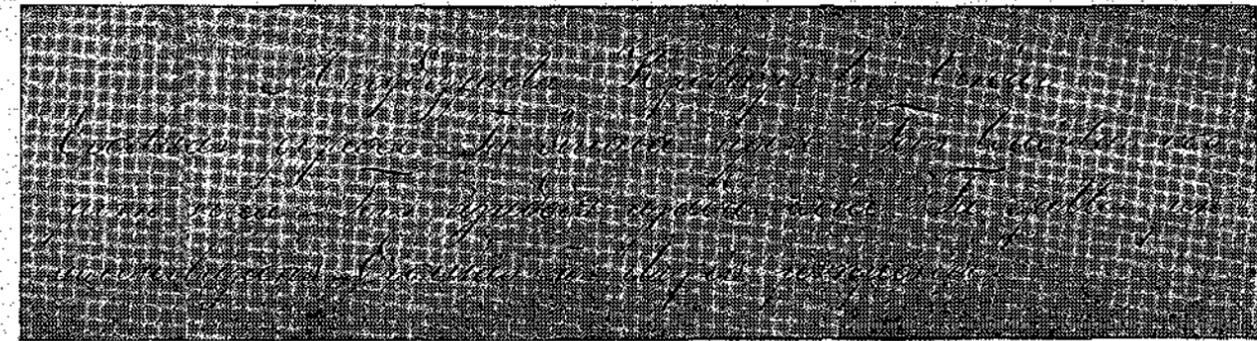
«Η Μαρούσαί της τ' έβλεπε με χίλια εύχαριστώ...» (Σελ. 44, στ. 6)

ήθη αυτά δέν της άφριαν καιρόν... — Πηγαίνετε χωρίς μέ, είπεν εις τον ναύτην. Προσέχετε τα παιδιά, και καλή τύχη! Τη Ροζαλία προπάντων να φυλάτε, γιατί είνε πολύ ζωηρή.

— Έννοια σας, έννοια σας! απεκρίθη φαιδρός ο Τζανης. Άντιό σας και καλές άντάμωσες... Μόδα!... Έμπρός, τιμονιέρη!

Έθρόνισσε την Ροζαλίαν επάνω εις τα φύκια, τα όποια είχε βάλη μέσα εις το κορίνι, έπήρεν από το χέρι την Διονυσίαν και έξεκίνησεν ελαφρός, ως να μίην είχε τίποτε εις την ράχην.

["Επειτα συνέχισα] ΦΟΡΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

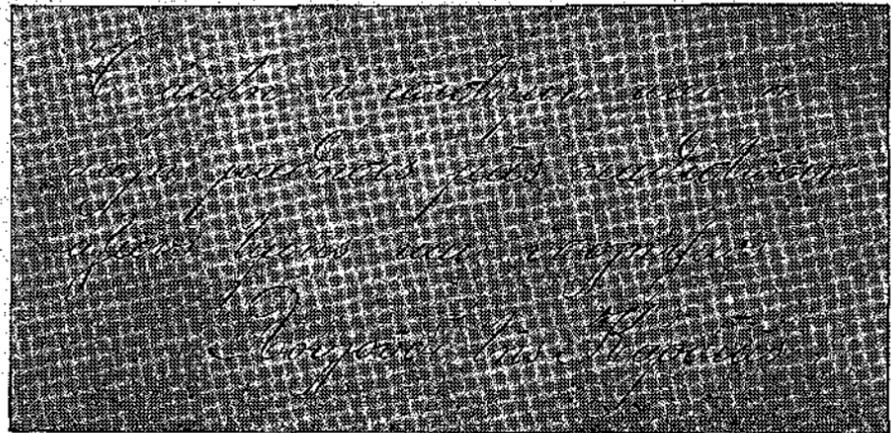
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

(1ος Διαπλάσις, τοῦ 1902, σελ. 278)

Είπε ἀληθῶς περίεργον, ὅτι εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τούτων ἔλαβον μέρος μόλις πενήκοντα. Τετραπλάσιοι καὶ πενταπλάσιοι συνήθως λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ διηγήματος...

Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω. Εἰς τὸν κύκλον μας, ὅπως καὶ εἰς κάθε ἄλλον κύκλον, οἱ δυναμένοι νὰ φιλοτεχνήσουν μίαν σελίδα Καλλιγραφίας, πρέπει νὰ εἶνε ἀσυγκρίτως περισσότεροι ἀπὸ τοὺς...

ικανούς νὰ συνθέσουν ἓν διήγημα. Ἡ δὲ σχετικὴ ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου, ἂν δὲν εἶνε ἐντελῶς τυχαία, θὰ ἔχη ἄλλον λόγον. Ἴσως οἱ φίλοι μὰς νὰ θεωροῦν κατώτερον ἐαυτῶν τὸ νὰ διαγωνισθοῦν εἰς ἀπλὴν σελίδα Καλλιγραφίας...

Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν δύο εἰδῶν καλλιγραφία: ἡ τυπικὴ καλλιγραφία, ἡ προσπαθοῦσα δηλαδὴ νὰ ποιεῖται αὐστηρῶς τὸς τύπος τῆς παραδεδομένης γραφῆς...

τῆς τῶς κανόνος τῆς, τοὺς νόμους τῆς, τὰς δυσκολίας τῆς καὶ τὴν ἡδονὴν τῆς. Ἐπειτα εἶνε χρήσιμος, τόσον χρήσιμος, ὅσον ἴσως δὲν φαντάζονται οἱ μελλόντες μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὸ πρακτικὸν στάδιον. Πολλοὶ νέοι ἔλαβον διὰ μιᾶς θέσιν λαμπράν, εἰς ἰδιωτικὰ ἢ καὶ δημόσια γραφεῖα μόνον καὶ μόνον διότι ἦσαν καλλιγράφοι...

Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν δύο εἰδῶν καλλιγραφία: ἡ τυπικὴ καλλιγραφία, ἡ προσπαθοῦσα δηλαδὴ νὰ ποιεῖται αὐστηρῶς τὸς τύπος τῆς παραδεδομένης γραφῆς, καὶ ἡ ἐλευθερὰ καλλιγραφία, ἡ ἔχουσα ἴδιον τύπον δι' ἑαυτὸν ἀνθρώπων. Τὴν πρώτην εἰμποροῦμεν νὰ ὀνομάσωμεν ἀντικειμενικήν, τὴν δευτέραν ὑποκειμενικήν...

πα ὑποδείγματα τῆς καλλιγραφίας, τὰς ὁποίας σὰς δίδουν εἰς τὸ Σχολεῖον. Αὐτοί, αὐστηρῶς κρινόμενοι, δὲν εἶνε καλλιγράφοι, ἀλλὰ δὲν εἶνε βέβαια καὶ κακογράφοι. Εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι εἶνε ἰδιόρρυθμοὶ καλλιγράφοι, διατηρήσαντες τὸν ἀτομικὸν τὸν χαρακτήρα, τὴν ἀτομικὴν τὴν καλαισθησίαν, εἰς τὴν ἀπομίμησιν τῆς τυπικῆς, τῆς παραδεδομένης καλλιγραφίας...

Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν δύο εἰδῶν καλλιγραφία: ἡ τυπικὴ καλλιγραφία, ἡ προσπαθοῦσα δηλαδὴ νὰ ποιεῖται αὐστηρῶς τὸς τύπος τῆς παραδεδομένης γραφῆς, καὶ ἡ ἐλευθερὰ καλλιγραφία, ἡ ἔχουσα ἴδιον τύπον δι' ἑαυτὸν ἀνθρώπων. Τὴν πρώτην εἰμποροῦμεν νὰ ὀνομάσωμεν ἀντικειμενικήν, τὴν δευτέραν ὑποκειμενικήν...

ἀπὸ τὰ μικρά. Ἄλλοι πάλιν, — ὅπως ὁ Ἀρχικαλαμπούριστής, ἡ Σοφία Χασιώτου κτλ. — ἀντὶ Σελίδος μου ἔστειλαν δύο τρεῖς λέξεις. Φυσικά, θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ κρίνω ἀσφαλῶς ἀπὸ τόσο μικρὸν δείγμα περὶ τῆς ικανότητός των. Τὸ εἶς ὄνοχος τὸν λέοντα » δὲν ἐφαρμόζεται παντοῦ καὶ πάντοτε.

Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν, ἡ καλλιγραφία τοῦ Αουλουδίου τῆς Καρδίας ἦτο προφανῶς ἀνωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην. Ἀλλ' εἰς τὴν Μεγάλῃν Τάξιν, ἡ Ζαπίρης, ἡ Ἀλλοκρόουλος ὁ Λίνδιος ἦσαν σχεδὸν ἰσόπαλοι. Καὶ ἐχρειώσθη προσεκτικότητὴ ἐξέτασις, διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ὅτι ὁ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ὑπερέχει κατὰ τὴν ὁμοιομορφίαν τῶν γραμμάτων, — στοιχείον ἀπαραίτητον κάθε καλλιγραφίας, εἴτε ἀντικειμενικῆς εἴτε ὑποκειμενικῆς.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ
[Οἱ ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ δηλώσαντες ἡλικίαν.]
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος [5Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζαπίρης [4Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάραλος [3Ε].
ΒΡΑΒΕΙΟΝ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκάστον): Φιλόπατρις Ἰάσ. — Ἀσπὴ τῆς Ἀνατολῆς. — Κυριατίσσα Θάλασσα. — Ροδία Κυρηγῆ. — Περικλῆς Κερδούλα.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἑκάστον): Σοφία Δ. Χασιώτου. — Ἀρχικαλαμπούριστής. — Ἀνατόλιος Ἀσπὴ. — Βρημὸς Σαχάρα. — Μαρίνα Γαυρῆ. — Θεσσαλὸν Ἄνθος. — Νύμφη τοῦ Σηκουάνα. — Σοφία Α. Τσοπαρέλλη. — Δούκισσα τῶν Σαλώνων. — Ἄρθε τοῦ Κάμπου. — Καρδινάκος Ριοσιό.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

- [Οἱ ἀπὸ 13 ἐτῶν καὶ κάτω]
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αουλοδὸς τῆς Καρδίας [5Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ν. Κατερινόπουλος [4Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐκάτη [3Ε].
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τυδέης [3Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἑκάστον): Γεώργιος Θ. Θεολόγου. — Κορίνθ. Κ. Ἡλιάδης. — Δημ. Κ. Ἡλιάδης. — Μικρὰ Ἀραβῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Προθεσμία τῆς ἀνανειώσεως καὶ τῆς ἐγγραφῆς δὲ τὸ 1903, με δικαιώμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον, κτλ., καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ πεσπαθῆματος, λ' ἡ γου ὀκτώβριος τῆς 28 Φεβρουαρίου ε. ε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἐλευθέριος, ἀκούσας ὅτι ὁ θηβαῖος Ἐπαμεινώνδας αὐδέποτε, οὔτε χάριν ἀστεύθητος, ἔφευγε, ἐρωτᾷ ἐκπληκτός: — Μὰ οὔτε τὴν Πρωτακρίτῃ δὲν ἔλεγεν ἐπιτέλους φέμματα αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος!
Ἐρωτᾷ ἀπὸ τοῦ Ἀσπὸ Ποντικίου
Εἰς τὸ τραπέζι.
Τὸ Σεραπτεῖν: — Καλέ, μὲν, δὲν πρηνεὶ ἀκομή λιγὰν κρέμα;
Ἡ μητέρα: — Μπα! καὶ πῶς τὴν κατωσύνη;
Τὸ Σεραπτεῖν: — Μὰ... γὰ νὰ ἐνθαρρυνθῇ!

ΑΔΙΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΟΥ 1902

Ἡ φίλη μου Βροντὴ τοῦ Διδος [ΕΕΕ], τὴν ὅποιον οὐκ εἶ καθεύδεις τὸ τοῦ Ἀσπροσταμίτου πρόκατον, ὁ ὅποιος ἔλασε νομοθετικὸν ἀριστὸν στατιστικόν, ἔλαβε τὴν ὑπομονὴν νὰ μερρήσῃ καὶ νὰ κατατάξῃ τὰ Βραβεῖα, ἀπονεμηθέντα κατὰ τὸ ἐτος 1902, διὰ νὰ ἰδῇ ἐν ὑπερτεροῦν πόλιν τάγορα, ἢ ἂν αὐτὴν τὴν φεραν ἐνικῆσαν ἀπὸ τὰ κριτήσια.

Ἄλλὰ τὸ ζήτημα μένει κάπως σκοτεινόν, διότι κατὰ τὴν Στατιστικὴν τῆς Βροντῆς τοῦ Διδος, τὰ βραβεῖα τοῦ 1902 εἶνε ἐν δλω 105, ἐκ τῶν ὁποίων 68 μὲν ἀπενεμήθησαν εἰς ἀγόρια, 37 δὲ εἰς κορίτσια.
Λοιπὸν ὑπερτεροῦν τάγορα! — Ἐνικῆσατε. Μὴ βιάζεσθε, διότι ὑπάρχου βραβεῖα καὶ βραβεῖα.

Καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν Στατιστικὴν, Ἀ' Βραβεῖον ἔλαβαν 9 ἀγόρια καὶ 11 κορίτσια. Β' Βραβεῖον 36 ἀγόρια καὶ 13 κορίτσια. Γ' Βραβεῖον 23 ἀγόρια καὶ 13 κορίτσια. Ἐλέγεται λοιπὸν ὅτι τὸ ζήτημα εἶνε «μπερδεμένον», διότι ἂν τὰ ἀγόρια ὑπερτεροῦν εἰς τὸ Β' εἰς τὸ Γ' καὶ ἐν τῇ συνόλῳ, ἀλλὰ τὰ κορίτσια ὑπερτεροῦν εἰς τὸ Α' Βραβεῖον, τὸ ὅποιον εἶνε καὶ τὸ σπουδαιότερον. Καὶ ἡ Βροντὴ τοῦ Διδος ἐρωτᾷ: «Ποῖοι λοιπὸν ἐνίκησαν?»

Ἐρωτῶσα τὴν γνομήν τοῦ Ἀνανία, ὁ ὅποιος μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἐν Ἀ' Βραβεῖον ἰσοδυναμεῖ μετὰ τρία βραβεῖα, — διότι εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ Ἀβρόου, τὸ Β' Βραβεῖον ἰσοῦται μετὰ τὸ 1/4 τοῦ πρώτου. — Πολυπλασιάζομεν τὸ 11 μετὰ τὸ 4 καὶ εὐρίσκομεν 44 (δηλαδὴ, τὰ κορίτσια τοῦ ἑτέρου 11 Ἀ' εἶνε ὡς νὰ ἑπῆραν 44 Β'.) Εἰς τὸ γινόμενον ἀριθμὸν ἀντικαθιστώμεν τὸ 11 δὲ τὸ 44, καὶ εὐρίσκομεν ὅτι τὰ κορίτσια ἑπῆραν ἐν δλω 70 βραβεῖα, ἐν φ' τὰ ἀγόρια ἑπῆραν μόνον 68. Ἄρα τὰ κορίτσια ὑπερτεροῦν.»

Καὶ αὐτὰ μὲν λέγει ὁ Ἀνανίας. Ἀς ἴδωμεν τώρα τι λέγουσιν καὶ οἱ λοιποὶ μας μαθηματικοί. Διότι μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ Ἀνανίας κἀρνεὶ λάθος... ἐκ μεροληψίας.

Κόκκινον Καπελάκι, μετὰ χαρῆς θὰ ἄρτια τὸν Ἀνανίαν νὰ εἴδῃ εἰς τοὺς γάμους σου, ἐν ἧσιν πλησιέστερα, ἢ τοῦλάχιστον ἂν ἐστέλλας τὴν πρόκλησιν ἑνωρίτερα. Λοιπὸν, ἔγιναν εἰς τὰς 26 τοῦ Ἰανουαρίου, ὡς ἦτο ἀπορασιασμένον; Περιμένω τὰ κούφια...
Σοῦ ἔστειλα ὅτι εἰς τὴν Νιαγὰρα. Βεβαίως, εἰ καὶ Ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν δὲν ἀναφέρονται ὅλοι ὅσοι στέλλουν, ἀλλὰ μόνον οἱ κριθεῖν ἄξι: τοῦλάχιστον Εὐφῆμου Μνείας. Ἐν τούτοις δὲν ἐπιθυμοῦμαι νὰ εἶδα ἀπάντησίν σου εἰς τὸν Ἀναγνωστὴν Μεταφράσεως, καὶ εἶνε πολὺ πιθανόν ὅτι ἐχάθῃ εἰς τὸ Ταχυδρομῖον.

Δὲν τὸ πιστεύω νὰ σο λέγῃς σέβαστά, Ἀναγν. Γκατῆ, ὅτι ἀνέβαλα ἕως τὰρα νὰ δημοσιεύσω τὰποτελέσματα δύο Διαγωνισμῶν, ἐπειδὴ κατὰ τὰ 99 τοὺς ἑκατόν, θὰ λάθῃ: καὶ εἰς τὰς δύο Ἀ' Βραβεῖον!! Ἀλλ' αὐτὰς θὰ ἦτο λόγος; μάλλον δεῖ νὰ πιστεύω. Ὅχι, φίλε μου, οἱ Διαγωνισμοὶ αὐτοὶ ἀνεδηγήσαν, διότι δὲν εὐκαίρηται ἀκομή νὰ τοὺς ἐτοιμάσω. Ὅθ' εἴδῃ καὶ ἡ σειρά των, ἔννοια σου! Ὅσον διὰ τὴν ἐπιστροφήν τῶν λύσεων, αἱ ὁποῖαι ἔφθασαν ἐκπρόβισμος, αὐτὸ εἶνε γερικὸν μέτρον, τὸ ὅποιον ἠρησικὸν νὰ ἐφαρμόζω ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἀσυνήθιστα. Οὔτε παράπονα θάκοῦμι εἰς τὸ ἔξῃ, οὔτε δικαιοσύνην θὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψε.

Φίλη τῶν Καλῶν, αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ διεκρὲς φευδώνυμόν σου; Γράψε μου, διὰ νὰ σοὺ το ἐγκρίνω ἐπιστήμως. Ὅσον διὰ τὸς λύσεις, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὀδηγόν. Διὰ νὰ ἰδῇ πῶς πρέπει νὰ σοὺ στέλλῃς.

Ἡ Ζημιόγισσα, ἡ ὁποία, — εἰρήσῃ ἐν παρόδῳ, — ἔχει μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὰ μυθιστορήματα τοῦ εἴδους τῆς «Διμιλίας Χωδ» καὶ εἶνε κατενθουσιασμένη μετὰ τὴν ἐκδόσιν μου, μ' ἐρωτᾷ συγχρόνως τὸ ζήτημα τῆς Σημῆς. Ἡ Σημὴ, λέγει, πολὺ τὴν ἐλλείψιν του προηγουμένου εἶδε τὸν Καναδοῦσιν εἰς τὸ Ζαχαροπλαστικόν καὶ τὸν ἐγνώρισεν ἀπὸ τὴν εἰκόνα του, καὶ μετὰ ἄλλους συνδρομητάς: «Ἄχ καὶ νὰ ἐξαμενεῖ τὴ Σημῆ! Ἄσπιν, ἰδὸν τὰ νῆα μου περὶ Σημῆς: Διὰ νὰ γίνῃ καθὼς τὸ ἦθελα, — εὐθὺς ἠθλαδὴ καὶ κερμέν, — πρέπει νὰ παραγγεῖλθῃ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀλλὰ δὲν τοιαύτην παραγγέλλω. θὰ ἐχρεώζοντο διαμῆδες πολλὰ χρήματα, τὰ ὅποια δυστυχῶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ βεθῆσιν. Ὅθ' μὲν εἶπη: Δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ἐδῶ; Ἡρώδης διαφόρους χρυσόχρους, οἱ ὅποιοι μοῦ εἶπαν, ὅτι γίνονται καὶ ἐδῶ, ἀλλὰ μόνον μετὰ ἀπλὴ καρφίτσα, χρυσὴ ἢ ἀργυρᾶ ἢ ἐπίχρυσος, μετὰ μόνον εἰς τὴν μέσιν, μαῦρον ὄξειδιωμένον, σύμφωνα μετὰ τὸ σχέδιον τοῦ θὰ εἶδα. Ἡ, τί λέτε; τὸ κἀμνομεν ἔσται;

Ἡ καλλιτέρε ἀντακροῖθῃ, Γεωμετροῦσιν, εἶνε ἡ ἐνδομύχος χαρᾶ, τὴν ὅποιαν ἔχει ὁ ἐκπληρῶν τὸ καθήκον του. Ὅταν ὑπάρχῃ ἡ χαρὰ αὐτῆ, τὰ παράγωγα εἶνε περιττά, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ... τότε ἴσως εἶνε ἀναγκαῖα, καὶ οἱ αὐτὰ τὰ βλεπέτε: τὸσον συγγὰ εἰς τὰ στήθῃ ἐκελίνω, οἱ ὅποιοι δὲν κἀμνοῦν τίποτε. Σέρ. Λά. Φαλονάς, δεκτὸν τὸ νέον σου φευδώνυμον. Τὸ λάθος ἐκείνο δὲν ἦτο ἰδιὸν μου, διότι οὐκ ἐκ παραδρομῆς ἔγραψα, τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἄλλου. Ἐγὼ δὲν ἔκαμα ἄλλο, παρὰ φαντασιάζω τὴν πληροφορίαν σου. Ἡ περὶ τῆς μ' ἐρωτᾷ εἶνε συνδρομητρία, ἀλλὰ δὲν ἐπιμένει εἰς τὰ Φάροσκα!

Μὰ τί θὰ πῇ ὁ Πιστις Ἑλλῆς καὶ... Ἐλας, ἀγαπῆτή μου Νεαρά! Τραπέζις, Δι' τρεῖς χριστιανικοὶ ἀρεταὶ εἶνε: Πιστις, Ἑλπίς καὶ Ἀγάπη, (Foi, Espérance, Charité), αὐτὰ δὲ εἶνε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν πρώτων ἀδελφῶν τοῦ Ἀνανία. Ἀλλ' εἶνε ὑπάρχει κἀποιοὶ ὄραμα μετὰ τὸν τίτλον Πιστις, Ἑλπίς καὶ Ἐλας. Ἀλλ' αὐτὸ μετεφράσθη ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ὁ δὲ μεταφραστὴς τὴν λέξιν «Charité» ἡ ὁποία ἐδῶ σημαίνει ἀγάπη, τὴν μετέφρασε καθὼς «Ἐλεος», νομίσας ὅτι πρόκειται περὶ ἐλεημοσύνης, διότι τὸ Charité σημαίνει καὶ τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν διδομένην ἐξ ἀγάπης. Ὅθω, τὸ «Sœur de Charité» εἰμπορεῖ νὰ μεταφρασθῇ ἑλληνικὰ «Ἀδελφὴ τοῦ Ἐλεόους».

Μία ὄραφα δικαιολογήσῃς, — διὰ νὰ γελᾷσται, — τοῦ βιβλιοδέτου τῆς Παναξ Δούλας. ὁ ὅποιος τῆς ἔδωκεν ἔλεονα τοὺς τελευταίους τὸ μουσ μου! «Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶνε διὰ θεοποιῖδα!!!» Καὶ θὰν τὸ ἔραβε, τὸσον ἔδωκε καὶ τοὺς ἐκἀνάσσει, δὲν ὄραφα αὐτῆν τὴν φεραν, — μόνον πῶς ἦτο ἡ τρεῖς. — Ὅστε χαίρεται καὶ νῆς νὰ τοὺς βλέπῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς Παναξ Δούλας. Ποτε δὲν ἐφανταζόμην, Ζαπίρης, ὅτι θὰ ἐλυπίσω, διότι εἶπα ὅτι τὸ ὄραφόν σου ὄραφον.

δεν έχει όνομα ελληνικά! Το είπα, διότι πραγματικώς δεν έχει και δεν ήξευρα κ' έχω πώς να το ονομάσω. Το λέγομεν συνήθως γαλλικά *essui-plume*. Αυτό όμως δεν πιστεύω να ελαττώση την αξίαν του όφρου σου.

Κ' εγώ, Πήθηκα του Βαρρέου, έιληυθήην πολύ δια τον θάνατον του Ξυλοκόρου σας. Αγαπίου Γκισουάου, ο οποίος ήτο εκ των άριστων διδασκάλων, και αγαπητός πρό πολλών χρόνων συνδρομητής μου. Σε παρακαλώ να διαβιβάσχη τα εγκάρδια συλλυπητήριά μου εις τον υίόν του.

Εγχαρίνοσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις την Αλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: **Ατρόμητον Έβερωνήτην** (Σ. Α. Π.) σου έκάλω αυτό, διότι Στάυλεϊ έχομαι άλλον. **Φροδοτ** **Όρειον** (Φ. Γ. με διαδέτει καλύτερα ή πρώτη σου επιστολή). **Ένδοξον Μεσολλογιον** (Σ. Α. Γ. ή **Αναίας σ'** εύχαριστώ πολύ δια την προσχολήν, αλλά λυπείται που την έλαθεν άγία κ' ήτοι δεν ήμπούσε να έδωχέ να δοκιμάσχη τα ματιάρια σου κριμα!) **Ηγερμένα του Φωτός** (Π. Σ. Ε. κείδν το Π. Πνεύμα, και ήμα έβη ή στερά του, θα δημοσιουθή). **Βράχον του Φαλήρου** (Δ. Β. Β. γράφεις πολύ καλά, και ός είναι εις μικράν τάξιν). **Νηρόφειδο** (Α. Μ. Κ.). **Σπεύδο Βραδέως** (Δ. Α. τον νέον μου φίλον τον « επί χριστάς έλπίσι»). **Ζαχαριόν Ανθρωπον** (Ε. Σ. Α. λοιπόν όρίσθη, τώρα που έχει ψευδώνυμον, — και σου έδίδαξα το πρώτον, — να σε ιδώ!) **Κατεργαράκον** (Δ. Ι. Α. αυτό, αλλά να μην είναι...) και **Κόκκιον Κρίνον** (Τ. Α. Α. έδωκ που έπρότεινε, αυτό ήτο το ώραιότερον.)

Εγχαρίνω άκόμη τα ψευδώνυμον **Ελληνική Σχολή Αλάττου**, δια τους μαθητάς της πέμπτης τάξεως της σχολής ταύτης, οι οποίοι ενεγράφησαν δι' έρόνου και θα λαμβάνουν μέρος εις τους Διαγωνισμούς εν περιτοπή έδαστος υπό το άνωτέρω ψευδώνυμον. Έκ της ώραιότητος επιστολής των αποσιώπη τά έξη: « Προτιμώμεν το ψευδώνυμον τούτο, δια τον λόγον ότι θέλομεν να γνωρίζου και οι λοιποί συνδρομηταί σου, ότι και ενταύθα άκόμη υπάρχουν Έλληνοπαίδες, γνωρίζοντες την Διάπλασιν και κατανοούντες το μέγεθος της ώφελείας, ήτις εκ της αναγνώσεώς της προκύπτει. »

Μικρά μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν: ο **Βοσκός της Ροδόπης** με την **Ναυτοπόδλην της Ανδρού, Αθώαν Καρδίαν, Καπηλάτιδα Κήθον, Όχθην του Σηκουάνα και Μαύρην Προσωπίδορον** — το **Αρθογόρον Κάνιστρον** με το **Στραβόβυλο** — ο **Σίρ Λά Φαλουά** με την **Αριστοκρατίδα Ρομανίδα και Γαλιμίδα Δημοκοντόρον** — ή **Ψάρα Λούλα** με την **Νεράιδαν των Σπειζών, Νεαράν Ίπαρίον, Δευκήν Ακακίαν και Όρειον Θερινής Νεκτός** — ο **Ορέλιον Τρωάδιτης** με την **Αργιόνην, Βοσκόν της Ροδόπης, Βικτωρα Ούγκω, Ρακουλλέντην των Παρισίων και Αφρικανικόν Ηλιον** — ή **Σκουρίν του Λαυριον** με τον **Λωδόν Αιάβολον** — ή **Ίσπότης του Μεσαίωρος** με την **Κωμαίζουσαν Θάλασσαν, Γαυκόβαλον Όρον, Τσιγγαρόλαν, Αστέρια της Ανατολής και Αίτητον Έλληνα** — ή **Κελαρόσσηνα Κρήνη** με την **Νεράιδαν των Σπειζών, Αρθογόρον Κάνιστρον και Τυόδα** — ή **Διονυσίδα Πηγή** με την **Προσφιλή Ανύμνητην, Ρέδιον Δοκιμον, Βοσκόν της Ροδόπης, Στραβόβυλο και Μέλιον του Τυμπιού** — ή **Μεσημβριή Ακτι** με την **Βλαγοπούλαν, Αγνήν Φιλάν, Βοσκόν της Έρμου, Κάρομιν Σύλλα και Αρχικαλαμπορογιήν** — το **Σηλήιον Δοκασατήν** με την **Λάτριδα του Απειρον Λάτριδα της Ελλάδος, Θέλιπουσαν, Τζόριτη και Κλάδον Έλαιας**.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της: **Πόστον του Δουράβου** ([ΕΕ] δια την ώραιάν περιγραφήν της πατριμένης θαλάσσης). **Αρεμόμιλον** (βέβαια, άμα σε βοηθή ή εξαδέλφη σου, εμπορείς να διαβάχη και το «Ναυτόπουλο»). **Μικρόν Καλλιτέχνην** (προτάσει περί άνταλλαγής Μ. Μυστικωνόμου, προς ψευδώνυμα γίνονται). **Χρυσόν Αστέρια** ([Ε] δια την ένυπνην έπιστολήν έννοια σου και ο **Αναίας** δεν την καθάινει είδες ότι και άλλος τον έπροσκάλεσε να πάγη ματιάρια, αλλά δεν έδωχθη την πρόσκλησιν). **Βοσκόν της Ροδόπης** (δημοσιεύω τις προτάσεις σου εις την στήλην των Μ. Μυστικων, και άς μάθουν πλέον από έδω, ότι ζητάς και τα όνομάτα των Αρθογόρον Κάνιστρον (εύχαριστώ θερμώς δια το «εσπάρτωμα»). **Αρθος Ροίς, Δεγαλόν Μεθώνων** (δεν εμπορείς να στείλχη τώρα **Ασκήτης** περιμενε να προκηρυχθή ο νέος Διαγωνισμός) **Μυστηριώδη Φύσιν** (μα δεν φαντάζεσαι ποσα γράμματα είχα λάθη εκείνας τάς ήμέρας; και δεν είδες ότι ο τόπος δεν μου έπέτρεπε νάνάφωρα όσους με συνεφέρμας δι' επιστολής, εις ήχη λοιπόν παράπανα! γαίρω πολύ που σου άρτσουν τόσον τά έρετεινά) **Κορινθιακόν Κόμμα** (σ' εύχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) άλλην φοράν να φυλάς καλύτερα τά σχέδια των ποιημάτων σου, αλβιστα, δεν ήδες να πάρη εκείνην την συλλογήν, αν και όπωσ μου έίπες, σου την έρύλατα) **Ιωάννην Δ. Τράκογλον** (μόνον επί πληρωμή ιδέ τους όρους των «Μικρών Αγγιλιών») **Φως της Νεκτός** (όχι, θα και τόσον υδρηνδοσκαλισματα) **Ίπειρα**, αφού είναι άόλημη άδύνατος από την μακράν άσθενείαν, δεν εμπορείς να γράφη καλύτερα χαριστήματα εις την εξαδέλφη σου) **Θυμιά του Καραμαμπά** (εύχαριστώ πολύ...) **Ορέλιον Τρωάδιτην, Κεφαλόβροσον** (αφ' ου ή επιστολή ήτο συστημένη, δεν είναι δυνατόν να μην έλθη) **Σκουρίν του Λαυριον** (έσταίλα εκ νέου) **Έλαρον της Αρεμόδος** (εύχαριστώ πάρα πολύ δια τας ένεργείας) **Λεωνόν Κρίνον** (κατευθυσισμαρίνον με τά πρώτα φυλλάδια) **Ίσπότη του Μεσαίωρος**, κλ. κλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 3 Φεβρουαριου διαπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ύστερας δεκατά μέχρι της 17 Μαρτίου

Ο γάμος των λυσιών, επί των οποίων δεν τά γράφω τις λύσεις, και οι διαγωνισμοί, αμείβεται εν τω Γραφείω μας εις φανίλλους, εν ένιατος περίεχη 20 φύλλα και εμβασι φρ 5.

66. Συλλαβόγραφος.

Πέρνω μία νότα μουσικής, έπειτα και σου ζητώ, και ποταρόν σου κάμνω εύθύς. Ξ, πώς σου φαίνεται κι' αυτό; *Έστίλη υπό της Αλληνοπούλας*

67. Στοιχειόγραφος.

Τήν κηγήν και έκβολήν Ποταμού Εύρωπης σχίτω, και Βασιλευσαν απετήν. Παρευθύς σου σχηματίσω *Έστίλη υπό του Αυσουάρον*

68. Κρυπτογραφικός.

1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Αργείος θεός.
2 5 6 7 1 = Μαλάκιον.
3 7 2 8 2 = Φυτόν.
4 1 7 8 2 = Βασίλειον.
5 4 7 3 8 2 = Ανωνυμία.
6 8 4 4 1 3 7 2 = Επέρρημα.
7 6 6 7 1 2 = Τύραννος.
8 7 5 2 7 2 = Έλάττωμα.
Έστίλη υπό Τεσσάρων Ν Τριετικόν

69. Αναγραμματισμός.

Μόνον μικρά μεταβολή Φάγει, καλέ μου λύτα, Ζώνον τι χρήσιμον πολύ, — Τι μέγα θαύμα κίττα! — Στην ράχην ζήου άλλου. Να ευρεθί μεγάλου. *Έστίλη υπό της Βασιλευσαν των Αλθίων*

70. Δικτυωτόν.

***** = Πόλις της Ελλάδος.
* * * * *
***** = Χώρα Έλληνική.
* * * * *
***** = Πόλις της Βυραρίας.
* * * * *
***** = Ευαγγελιστής. *Έστίλη υπό του Κρόσιου*

71. Κεκριμένον γυνωκίον.

Ο κλειστος είναι αγαθόν άπ' τον Θεόν εσμένον. Που πάς βητής επιθυμεί να τάχη αποκτημίνον. Αλλ' άπ' αυτών άνωτερη ή δόξα ή ταπεινή, Η μόνη που αδύνατος, τον κόσμον τούτον μένει! *Έστίλη υπό της Πικρίας της Καρούλας*

72. Μυστικαί Έρωτήσεις.

Ο Διδάσκαλος: — Νίκο, τι μέρος λόγου είναι ο...
Ο Νίκος: — Επείθετον τριγενές και τρικατάληκτον.
Ο Διδάσκαλος: — Μπώ! και πώς κάμνουν τά τρία γένη;
Ο Νίκος: — Ο... ή... τά...
Ο Διδάσκαλος: — Μα τί λές, παιδί μου; Το άρσενικόν είναι παταμός, το θηλυκόν έντομον, και το ουδέτερον ερωή!
Έστίλη υπό της Αγίας του Κέρτου

73-77. Φωνηεντόγραφος.

Περμεβάλλων μεταξύ των κάτωθι συμφωνών — ών ή τάξις δύναται νάλλαχθή, — εν φωνήν, πάντες το αυτό, σχηματίσον πέντε λέξεις τρισυλλάβους.

οσχ - χχλ - οσθ - λοσθ - οδκ *Έστίλη υπό του Θεοφάνου των Κεθήρων*

78. Τριπλή Ακροστιχίς.

Τάρχηκ των ζητουμένων λέξεων άποτελεού πόλιν της Ελλάδος, τά δεύτερα δένδρον καρποφόρον, τά τρίτα ρωμαίων Αυτοκράτορα: 1, Αρχαία θεά. 2, Ουράνιον σωμα. 3, Ανάκτορον. 4, Θεός αρχαίος. 5, Αργοναυτής. *Έστίλη υπό της Ερθεβου Νεκτός*

79. Φωνηεντόλιπον.

χρε - χρν / τκε - κ - ρε - ρν *Έστίλη υπό Αθρία Η Κοκκίση*

80. Γρίφος

Φι :: Μς = κα ΜΞ :: Φι = *Έστίλη υπό της Βασιλευσαν του Χέλιου*

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευματικόν Ασκήσεων του όμλου 50
898. Χρυσίπος (χρη, σύ, πόλις) — 896. Νέρον-γέρον. — 897. Πόλις - γόλος. — 898. Σείριος - Σύριος. — 899. Πόλιον - λοιπόν.
600. Μ Κ Λ 601. Α Ε Ω Ν
Ε Τ Ε Ρ Α Α Ε Ω Ν
Θ Α Τ Ρ Σ Φ Ω Ν Η
Α Ν Τ Ι Ο Η Η Δ Ν Η Ρ
Ο Σ Γ Σ Ι 602-605. 1, "Ο-
Σ Ι Ν Ι Σ ποιος δεν άκούσε εθ
Α Η Α παραμερία καθίσει. 2,
"Ο ύπνος, δεύτερος
θάνατος. — 604. ΦΑΝΟΣ. ΗΙΟΝΗ. ΜΩΜΟΣ
(ΦΗΜη, ΑΙΟΝ, ΝΟΜΙσμα, ΟΝΟμαστική,
-ΣΗΨτός). — 608. Ου παντός πλείν ές Κό-
ριθον. — 608. Αρχή φίλιας έπανος, έχθρας
δέ φλόγος. — 607. Εν Νικαία συνεκλήθησαν δύο
Σύνοδοι.